

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Nové Žabovřesky, o. s.**, se sídlem Žabovřesky 22, Chlístov, IČ 28554345, zast. JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Opletalova 37, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **a) Státní pozemkový úřad** (původně Pozemkový fond České republiky), se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, **b) Farma Žabovřesky, s. r. o.**, se sídlem Žabovřesky 30, Chlístov, IČ 46357645, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2011, čj. 218479/2011/KUSK, sp. zn. SZ 168915/2011/KUSK REG/AB

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 5. 10. 2011, čj. 218479/2011/KUSK, sp. zn. SZ 168915/2011/KUSK REG/AB, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 8.808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Dana Dvořáčka, advokáta.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen stavební úřad), ze dne 14. 6. 2011 čj. MUBN/40224/2011/VÝST sp. zn. VÝST/66372/2010/KRE, jímž bylo k žádosti společnosti HEEL, a. s., se sídlem Tyršova 196, Benešov (dále jen stavebník), vydáno stavební povolení pro stavbu bioplynové stanice Žabovřesky na pozemcích parc. č. stav. 176 a 195 a parc. č. 562/1, 562/11, 600/1, 600/11, 600/13 a 600/14 v k. ú. Chlístov u Benešova a

přípojku VN na pozemcích parc. č. 562/9, 562/7, 600/10 a 600/9 v k. ú. Chlístov u Benešova (dále jen stavba).

Žalobce v žalobě namítá, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí v rozporu s ust. § 69 odst. 1 správního řádu neobsahuje podpis oprávněné úřední osoby označené na čelní straně tohoto rozhodnutí, nýbrž podpis jiné (neznámé) osoby.

Dále žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí pro nepřihlédnutí k nezákonnosti postupu stavebního úřadu, který jednal v rozporu s ust. § 14 správního řádu. Stavební povolení bylo vydáno dne 14. 6. 2011, tedy dva dny před tím, než bylo rozhodnuto o námitkách podjatosti úředních osob. Bez ohledu na to, že námitky podjatosti byly následně zamítnuty, považuje žalobce za zcela nepřípustné vydání stavebního povolení před příslušným rozhodnutím. Úřední osoba, u které probíhá řízení o pochybnostech o její podjatosti, sice může činit elementární úkony v řízení, ale je nepřípustné, aby přikročila k vydání meritorního rozhodnutí. K tomu poukazuje na skutečnost, že ten, kdo rozhoduje o námitce podjatosti, je zásadně ovlivněn skutečností, že rozhodnutí již bylo vydáno osobou, proti které námitka směřuje. Není tedy zaručena nezávislost posouzení námitky podjatosti, přičemž rozhodující osoba má jistě tendenci rozhodnout o tom, že úřední osoba není vyloučena, aby tak nebyla jednoznačně osvědčena nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalovaný již v prvním rozhodnutí o odvolání konstatoval, že pozemky dotčené stavbou jsou ve zrušeném stavebním povolení uvedeny rozdílně od územního rozhodnutí a výrok stavebního povolení, které bylo zrušeno, je rozdílný od územního rozhodnutí ve smyslu uvedení dotčených pozemků. Stavební úřad vydal nové stavební povolení, které je v této části shodné se zrušeným stavebním povolením. Stavební úřad tento aspekt ve svém stavebním povolení nekomentoval, natož aby opravil chybu, která mu byla jasně vyčtena. Žalovaný pak zcela nepřezkoumatelně vycházel z jakéhosi archivního spisu a zjistil, že stavební povolení v souladu s územním rozhodnutím je. K tomu žalobce namítá, že archivní spis nemůže být relevantním podkladem pro rozhodování žalovaného. Dále žalobce pochybuje, že se územní rozhodnutí od doby rozhodnutí o prvním odvolání mohlo změnit, aniž by se o tom žalobce dozvěděl. Žalovaný tedy zatížil své rozhodnutí nezákonností jednak proto, že vycházel z nerelevantních podkladů, jednak proto, že překvapivě a rozporně se svým dřívějším právním názorem nezrušil stavební povolení pro jeho rozpor s územním rozhodnutím.

Stavební úřad stejně jako při vydání prvního stavebního povolení nezjistil skutečný stav věci a podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nejsou jednoznačné. Podklady pro vydání rozhodnutí nebyly nijak podstatně doplněny, přesto najednou stavební povolení v rámci odvolacího přezkumu obstálo.

Napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem potvrdilo nesprávný a nezákonný přístup stavebního úřadu k námitkám účastníků řízení, námitky nebyly vypořádány řádně a nebyly po věcné stránce vůbec projednány. Žalovaný nečekaně potvrdil postup stavebního úřadu, který v prvním případě kritizoval jako postup formalistický. Je zcela nepochopitelné, proč se názor žalovaného v tomto bodě najednou proměnil v jeho pravý opak. Posouzení přípustnosti námitek bylo stavebním úřadem provedeno zcela chybně a žalovaný toto chybné posouzení v napadeném rozhodnutí potvrdil. Jde o námitky přípustné i v rámci stavebního řízení, neboť je záměrem provést stavbu přímo dotčeno vlastnické právo občanů zájmového území, kteří se sdružují v žalujícím občanském sdružení. Občanské sdružení zastupuje nejen ekologické zájmy oblasti, ale rovněž své členy jako majitele nemovitostí přímo zasažených výstavbou bioplynové stanice.

Obec, jejímiž občany jsou majitelé nemovitostí v dané lokalitě, musí mít přednostní právo podávat v této věci oprávněné námitky a požadovat jejich řádné vypořádání. Je poškozena formalistickým přístupem k rozhodování od úředníků, kteří nemají s obcí nic společného a problémy obce a jejích občanů je nijak nezajímají.

Není správný názor žalovaného, že se nelze ve stavebním řízení zabývat námitkami, které mohly být uplatněny již v řízení územním (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008 č.j. 1 As 21/2008), jelikož z žádného ustanovení stavebního zákona toto omezení nevyplyvá. Námitky byly odmítnuty, aniž by se stavební úřad věcně vypořádal s doplněním tvrzení účastníků stavebního řízení k tomu, že bylo přímo zasaženo jejich vlastnické právo. Namísto toho postupoval ryze formálně a ulehčil si práci tím, že označil námitky za nepřipustné, neboť žalobce není vlastníkem žádných nemovitostí v dotčeném území.

Žalobce dále připomíná, že neexistuje žádná vhodná komunikace pro vedení dopravy spojená se záměrem výstavby bioplynové stanice, a to jak ve fázi přípravy výstavby, tak ve fázi provozu. K uvedené komunikaci existuje stanovisko správy a údržby silnic, které bylo ze strany správních orgánů ignorováno. Ostatní komunikace, které byly do stavby zahrnuty jako dopravní trasy, jsou nebezpečné úzké cesty, jejichž nevhodnost pro tuto dopravu je zcela evidentní. V tomto bodě došlo k porušení § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

Podle názoru žalobce není vhodné umístit zdroj velkého znečištění ovzduší do lokality s poměrně dobrým životním prostředím, uprostřed obce ve vzdálenosti několika desítek metrů od obydlených nemovitostí. Stavební úřad i žalovaný jednal v rozporu s právními předpisy týkajícími se zdrojů znečištění ovzduší, vydanou vyhlášku si žalovaný dovolil označit za chybnou a vědomě se jí neřídit.

Žalobce namítá, že je nezákonný postup, kdy je stavba povolena dříve, než je ve zvláštním řízení povoleno umístění a výstavba velkého zdroje znečištění ovzduší. Stavební povolení je rovněž nezákonné z toho důvodu, že stavebník nepředložil projekt stavby ani havarijní plán a plán nakládání s odpady.

Žalobci není jasné, jak mohl stavební úřad provést přezkum podle § 111 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) stavebního zákona, když neměl k dispozici relevantní doklady. K tomu připomíná, že žalovaný při rozhodování o prvním odvolání uvedl, že podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nejsou jednoznačné. Mezitím nebyly podklady pro rozhodnutí nijak doplněny.

Žalobce dále považuje za nesprávný výklad podmínky, že k povolení stavby se vyžaduje pouze projednání zastupitelstvem obce, což však nezahrnuje souhlas zastupitelstva. Tento výklad není správný a žalobce trvá na tom, že povolení stavby je podmíněno výslovným souhlasem obce, který nebyl dán. O tom svědčí samotná povaha územně plánovací dokumentace, kterou se reguluje výstavba v území. Pouhé projednání takovou regulační funkci nemá a bylo by proto překvapením, kdyby se jako podmínka nacházel v dokumentu s regulační povahou. Výklad provedený žalovaným jde tedy proti smyslu a účelu této dokumentace.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu nahrazen zkratkou v.z. a podpisem zástupkyně vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Středočeského kraje Ing. L.H.

K námitce rozporu s územním rozhodnutím žalovaný uvedl, že posuzoval věc na základě stavebním úřadem předloženého spisového materiálu a činil tak i v předchozím

přezkoumání již v minulosti zrušeného stavebního povolení, kdy porovnal územní rozhodnutí uložené ve spisu se stavebním povolením. Nyní ve spisu nebylo územní rozhodnutí stavebním úřadem předloženo vůbec, a tak odvolací orgán ze svého archivního spisu zjistil, že výrok napadeného stavebního povolení v souladu s územním rozhodnutím je.

Podklady pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu byly v průběhu řízení doplněny a není pravdou, že by stavební úřad podruhé rozhodoval na základě spisu stejného obsahu jako v předcházejícím případě. Žalovaný zastává názor, že stavební úřad postupoval v souladu s § 111 stavebního zákona.

V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Stavebník podal dne 19. 10. 2010 žádost o stavební povolení pro předmětnou stavbu. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 20. 12. 2010 bylo této žádosti vyhověno a stavební povolení bylo vydáno. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2011 čj. 050941/2011/KUSK a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 14. 6. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. MUBN/40224/2011/VÝST sp. zn. VÝST/66372/2010/KRE, kterým pro předmětnou stavbu opětovně vydal stavební povolení. Odvolání žalobce oproti tomuto rozhodnutí bylo zamítnutou žalobou napadeným rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 5. 10. 2011 čj. 218479/2011/KUSK sp. zn. SZ 168915/2011/KUSK REG/AB.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Námítka týkající se chybného rozhodování o námitce podjatosti není důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 7. 6. 2011 námitku podjatosti vůči pracovníkům stavebního úřadu Ing. I.T. a J.K. Usneseními ze dne 14. 6. 2011 čj. 40816/2011 a čj. MUBN/40762/2011/VÝST byly námitky podjatosti zamítnuty. Odvolání proti těmto usnesením nebyla podána. Mezitím již však bylo dne 14. 6. 2011 vydáno stavební povolení.

S žalobcem lze souhlasit v tom, že postup stavebního úřadu byl chybný, když meritorní rozhodnutí (stavební povolení) bylo vydáno dříve, než bylo o vznesené námitce podjatosti rozhodnuto. To ostatně připouští i žalovaný. Nicméně platí, že existence jakékoli procesní vady nutně nemusí znamenat důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Je třeba vždy zkoumat, zda zjištěná procesní vada skutečně mohla mít reálný dopad na výsledek správního řízení, jinými slovy řečeno zda by výsledek správního řízení mohl být jiným, pokud by k uvedené vadě nedošlo. Protože soud zásadně přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, jen v rozsahu uplatněných žalobních námitek, i v tomto ohledu leží břemeno tvrzení na žalobci. Tvrdí-li tedy žalobce existenci určité procesní vady, musí také ozřejmit svůj náhled na to, proč se domnívá, že by výsledek správního řízení byl jiný, pokud by k uvedené vadě nedošlo.

Popsaná procesní vada by mohla mít vliv na výsledek správního řízení jedině tehdy, pokud by bylo rozhodnutí ve věci skutečně vydáno osobou, která měla být z projednávání a rozhodování vyloučena. V podané žalobě však žalobce nic takového netvrdí, neboť neuvádí žádné konkrétní okolnosti, pro něž by měly být oprávněné úřední osoby, které se na řízení podílely u stavebního úřadu, vyloučeny. Přehlédnout rovněž nelze to, že proti usnesením, kterým byly žalobcovy námitky podjatosti zamítnuty, žalobce nepodal odvolání.

Žalobcova námitka podjatosti byla odůvodněna poukazem „na soustavné ignorování statutu účastníka řízení, pokud jde o obec Václavice a na soustavné maření průběhu řízení zejména nedostatečnou informovaností účastníků řízení o jeho průběhu, což se například projevilo v tom, že oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 13. 5. 2011 nebylo vyvěšeno na elektronické úřední desce MěÚ“. Žalobce tedy spatřoval důvody pro vyloučení příslušných úředních osob nikoli v jejich specifickém poměru k věci, účastníkům řízení, nebo jejich zástupcům, ale v jejich postupu v příslušném správním řízení. Takové skutečnosti přitom bez dalšího nemohou být důvodem k vyloučení úřední osoby, šlo tedy o námitku podjatosti zjevně nedůvodnou.

Soud proto souhlasí s náhledem žalovaného, že postup stavebního úřadu byl sice chybný, avšak tato zjištěná procesní vada nebyla způsobila reálně ovlivnit věcný výsledek správního řízení.

Obdobný přístup lze aplikovat i v případě námitky týkající se absence podpisu oprávněné úřední osoby na žalobou napadeném rozhodnutí. Jak uvedl ve svém vyjádření žalovaný, vyhotovení rozhodnutí, které je založeno ve správním spise, vlastnoručně podepsala Ing. L.H., zástupkyně vedoucího odboru regionálního rozvoje, tj. nadřízená odborné referentky A.B., jejíž jméno je na vyhotovení rozhodnutí uvedeno. Důvody pro tento postup žalovaný ve svém vyjádření nijak nespecifikoval. Je nicméně zřejmé, že podpis níže postavené úřední osoby je tu nahrazen podpisem výše postavené úřední osoby, což zcela zjevně nemůže nijak negativně zasáhnout do práv účastníků řízení. Soud má nicméně za to, že v takovém případě by mělo být na rozhodnutí uvedeno přímo jméno osoby, která rozhodnutí skutečně vlastnoručně podepsala. Údaj o zastoupení je totiž v tomto případě protismyslný – zastupování lze obecně vymezit jako případ, kdy dočasně nepřítomná (výše postavená) úřední osoba je zastupována přítomnou níže postavenou úřední osobou (svým podřízeným), která tak po dočasnou dobu vykonává její pravomoci. V daném případě je tomu však podle tvrzení žalovaného opačně (zástupkyně vedoucího odboru zastupuje „prostou“ odbornou referentku, tedy svou podřízenou), což ovšem nedává smysl. Jak však již soud uvedl, vzhledem k tomu, že rozhodnutí je fakticky podepsáno výše postavenou úřední osobou, než se mělo stát dle náhledu žalobce, nelze v popsané skutečnosti spatřovat vadu řízení, která by soud měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Důvodnou však soud shledal žalobní námitku týkající se nesouladu stavebního povolení s vydaným územním rozhodnutím. Ověření souladu projektové dokumentace předložené ve stavebním řízení s podmínkami stanovenými rozhodnutím o umístění stavby je jednou z nejdůležitějších povinností stavebního úřadu, kterou ve stavebním řízení má (viz § 11 odst. 1 písm. a/ stavebního zákona). Žalobce přitom ve svém odvolání výslovně namítal, že vydané stavební povolení není v souladu s územním rozhodnutím, které bylo pro stavbu bioplynové stanice vydáno. Bylo proto i povinností žalovaného se touto námitkou náležitě zabývat. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že „posuzuje věc vždy na základě stavebním úřadem předloženého spisového materiálu a tak činil i v předchozím přezkoumání již v minulosti zrušeného stavebního povolení, kdy porovnal

územní rozhodnutí uložené ve spisu se stavebním povolením. Nyní ve spisu nebylo územní rozhodnutí stavebním úřadem předloženo vůbec, a tak odvolací orgán dle svého archivního spisu zjistil, že výrok napadeného stavebního povolení v souladu s územním rozhodnutím je.“

Soudu na jeho výzvu k zaslání správního spisu žalovaný zmíněný „archivní spis“ nezaslal. Na výslovnou žádost soudu o zaslání tohoto „archivního spisu“ žalovaný odpověděl, že požadovaný spis „je v této době v držení Městského soudu v Praze pod čj. 7 A 167/2010“.

Pod uvedenou spisovou značkou je skutečně u zdejšího soudu vedeno řízení o žalobě téhož žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010 čj. 102013/2010/KUSK, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí na stavbu předmětné bioplynové stanice. Správní spis v této věci byl soudu nicméně doručen dne 30. 12. 2010. Z obsahu tohoto správního spisu tedy nemohl žalovaný vycházet při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí dne 5. 10. 2011. Je tak zřejmé, že rozhodnutí trpí vadou spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise.

Postup žalovaného v tomto ohledu je vadný ještě z dalšího důvodu. Pokud jde o výčet pozemků, na nichž se stavba povoluje, jsou výroky obou rozhodnutí stavebního úřadu zcela shodné. V prvním případě žalovaný uvedl, že výrok stavebního povolení „je rozdílný od územního rozhodnutí ve smyslu uvedené dotčených pozemků“, v žalobou napadeném rozhodnutí dopěl k závěru, že stavební povolení je s územním rozhodnutím v souladu, ač je výčet dotčených pozemků v obou případech shodný. Žalovaný tedy za týchž okolností dospěl ke zcela opačným závěrům, aniž by důvody tohoto postupu jakkoli odůvodnil anebo se o to alespoň pokusil (s výjimkou poukazu na obsah spisu, který v době rozhodování nemohl mít k dispozici).

Soud tak dospěl k závěru, že postup žalovaného nelze přezkoumat po věcné stránce již v nejzákladnější otázce, tedy otázky, zda navrhovaná stavba je v souladu s rozhodnutím o umístění stavby. Za této situace soud shledal, že by postrádalo smyslu zabývat se důvodností dalších žalobních námitek. Stavební úřad i žalovaný totiž v případě dalších žalobcových námitek vycházely v naprosté většině z předpokladu, že jde o námitky, které měly být řešeny (a také údajně vyřešeny byly) v průběhu územního řízení. Nelze-li však přezkoumat závěry žalovaného ohledně souladu navrhované stavby s územním rozhodnutím, postrádalo by smyslu zabývat se správností jejich postupu ve vztahu k těmto námitkám.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1008 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč. Pro úplnost soud dodává, že žalobci nenáleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tomuto návrhu nebylo vyhověno a nejednalo se tak o účelně vynaložené náklady řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. července 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu